

B. M. II, 178.

h. 50, 4.

I. N. S. T. A.

De

ORDINE MIL-
LITUM TEMPLI,

DISPUTATIO HISTORICA,

Quam

Sub PRÆSIDIO

VIRI MAXIME REVERENDI, AMPLISSIMI,

EXCELLENTISSIMI QVE

DN. ÆGIDII STRAUCHII,

S.S. Theol. D. Facult. Theol. Assessoris, & Histor.

P. P. longè celebratissimi,

Domini, Præceptoris & Patroni sui æternâ honoris

observantiâ μέχρη τὰ Φε προσεχvendi

Litteratorum publicæ ventilationi

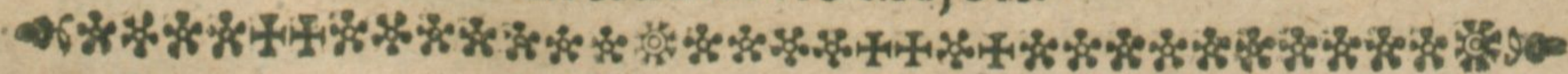
exhibet

M. ANDREAS BAUDISIUS,

Lignicio-Silesius,

Ad diem 17. April. Anno 1669.

In Auditorio Majori.

WITTEBERGÆ,

Typis MICHAELIS Wende.

6

Π i
1814

68 (X1877429)

I. N. S. T. A.

§. 1.

LEMPLARIORUM Historiam
ἐκ τῶν πρῶτων & ab imâ stirpe exorsuris, præ-
fandum aliquid est, de funesto temporum
statu, quibus eorum societas coalescere
cœpit. Ut omnium bellorum comites sunt
rapinæ, cædes, incendia, omnia armis, cada-
veribus, cruore atq; luctu complentur; ita
tùm, quando ab Occidente Christiano barbarus debellabatur O-
riens, omnia Saracenorum Turcorumq; infestis excursionibus erant
obnoxia. Non aperto tantùm Marte, sed insidiis etiam petebant
Nostratium copias, latenter & gregatim exeundo è suis castris, ut
qvocunq; modo possent, damno essent Christianis. Inprimis vias
obsidebant crudelissimi latrones, & quos iter facientes deprehen-
debant, sive armatos, sive inermes, sive militiæ, sive mercaturæ de-
ditos, opibus & vitâ privabant. Cum intelligerent, clandestinis
itineribus nocturnisq; qværendi victûs gratiâ Christianos ad mare
descendere, & circa urbem evagari, missis nonnullis, locorum
habentibus peritiam, sæpè magnam stragem ediderunt. Succensis
dein navibus, & Nautis mercatoribusq; ut plurimùm interfectis,
omnem salutis spem miseris Nostratium cohortibus intercluserunt.
Wilhelm. Tyr. Hist. L. 6. c. 9. Eodem fato periere, qui exercitum
Marrâ discedentem æquis subsequi passibus non poterant, ut idem
L. 7. c. 13. tradit. Plura latrocinii specimina recensita vide in
Histor. Hierosol. Raimundi de Agiles. Imò ne iis quidem mitio-
res erant, quos pia devotio peregrinantium Eremitarum habitu ad
invisenda loca Christi Salvatoris miraculis, vestigiis, & passione
famosa traxerat, quibus tamen à Calyphâ non modo iter salvum,
sed & Dominici sepulcri usus, aliâq; gratiosè concessa erant.

A 2

§. 2. In-

§. 2. Infelicem hanc iter facientium conditionem ægerrimè
tulērunt generosi quidam & fortes Viri. Nominantur ante alios:
Hugo de Paganis, & Gaufredus de S. Almaro (vel ut promiscuè
apud Autores legitur, de S. Aldemaro, vel de S. Alexandro, vel
de S. Odemaro) qui adscitis in societatem septem aliis Commilito-
nibus auxilio peregrinantibus esse decreverunt. Et ne temerarij
propositi culpam incurrerent, detulerunt rem ad Regem & Patriar-
cham Hierosolymitanum, aliosq; regni Proceres, qui pijs Tem-
plariorum fortibusq; consiliis subsidio non defuerunt. Ut enim
Wilhelmi Tyrii verbis ex L. 12. c. 2. loquar, quoniam iis neq; Eccle-
sia erat, neq; certum habebant domicilium, Rex in palatio, quod
secus templum Domini ad australem habet partem, eis ad tempus
concessit habitaculum. Canonici verò templi Domini plateam,
quam circa prædictum habebant palatium, ad opus officinarum,
certis quibusdam conditionibus concesserunt. Dominus autem
Rex cum suis Proceribus, Dominus quoq; Patriarcha cum Prælati-
bus Ecclesiarum de propriis dominicalibus certa eis pro victu & ami-
ctu beneficia, quædam ad tempus, quædam in perpetuum contu-
lerunt.

§. 3. Volateranus L. 21. & Polydorus, L. 7. c. 8. citante Hospi-
niano de Orig. Monach. c. 20. fol. 168. eos in ipso templo habitasse
scribunt. Nec abludit ab hâc opinione S. Bernardus, Abbas
Clarevallensis, qui in parænesi ad Milites templi, Hugoni Magistro
dicatâ c. 4. & 5. juxta Centur. Magdeburg. XII. C. 6. p. 394. hæc
habet: Est verò templum Hierosolymis, in quo pariter habitant,
antiquo & famosissimo illo Salomonis, impar quidem structurâ,
sed non inferius gloriâ: Siquidem universa illius magnificentia in
corruptibilibus, auro & argento, in quadraturâ lapidum & varietate
lignorum continebatur hujus autem omnis decor & gratæ venusta-
tis ornatus, pia est habitantium religiositas, & ordinatissima con-
versatio. Si conjecturis litem hanc, juxta templum, an in ipso
habitaverint Templarii, dirimere fas est, videntur prioris sententiæ
defensores prima incuntis Ordinis domicilia describere: nec ta-
men contradicere illis, qui in templo Templarios habitasse perhi-
bent, acceptâ nimirum confirmatione & approbatione Ordinis à
Pontificibus Romano & Hierosolymitano. Cum enim habitu
civilii

civili uterentur, & nondum monasticis legibus constringerentur, juxta templum eos hospitio à Rege exceptos fuisse, probabile est, ejus possessionem & defensionem omnimodam indultu Patriarchæ sibi vendicarunt, postquam vestes & regulas monachales adepti sunt. Sive in templo autem, sive juxta templum habitaverint, certè à templo nomen sortiti sunt, ut dicantur Milites templi, Ordo militiæ templi, Fratres militiæ templi: Templarii, die Tempel-Herren.

§. 4. De tempore verò, quò primùm coivere Templarii, non eadem Historicorum est traditio. Alii primordia eorum referunt ad An. 1110. cum Sebastiano Franck in Chron. fol. 470. Wolfio Lect. Memor. & recondit. Centen. XII. p. 331. Alstedio Encyclop. L. XX. Hist. c. 7. §. 3. p. 2856. Alii ad A. 1118. cum Wilhelmo Tyrio L. 12. c. 7. Genebr. cit. Hotting. Sect. 1. Christ. §. 11. p. 100. Baronio Annal. Ecclesiast. T. 12. §. 21. An. 1118. Alii ad Annum 1123. cum Antonio cit. Centur. Magdeburgens. Alii ad Annum 1128. referente Hospiniano & Wolfio ll. cc. Verùm si Marino Sanuto Torsello L. 3. Secret. fidel. Crucis P. 8. c. 2. & Jacobo de Vitriaco L. 1. c. 65. fidem adhibemus, Ordo Militum Templi A. 1128. non tam institutus, quàm novennio post institutionem transacto confirmatus est. Novem igitur, aut quod excedit, annis demtis, præstare eorum calculus videtur, qui initia ad An. 1118. restringunt, quò summæ Imperii Germanici præerat Henricus V. Constantinopolitani Johannes, Alexii Comneni Filius; Hierosolymitani Balduinus II. Romanæ Ecclesiæ Pontifice Maximo Gelasio II. Hierosolymitanæ Patriarcha ex Latinis quarto Arnulfo, vel Hernoldo. Dein, si verum est, quod tradit Hospinianus, omnes fere consensu unanimi Scriptores Templariorum natales in illud referre tempus, quò Romæ imperavit Papa Gelasius II., non potest non annus 1118. originem dedisse Templariis: Anno enim 1110. Gelasius ille Papa ne quidem erat Gelasius, sed Johannes Cajetanus Monachus Cassinensis & R. E. Cancellarius audiebat. Annis v. 1123. & 1128. folio papali & ipsa adeò vitâ cesserat. Uno nimium anno 1118. pontificatui præfuit, quò ipsò Paschali II. Antecessori à Clero substitutus, & Antipapæ Cæsaris auctoritate electo, Mauritio puta, Bracherensi Episcopo oppositus, anno subsequo 1119. 4. Cal. Febr. vitâ defunctus est. Ita

etiam quamproximè accedimus ad illos Scriptores, qui expeditionibus Orientalibus coævi aut præsentis fuerunt; in primis ad Wilhelmum Tyrium, in historiâ Hierosolymitanâ non facillè deferendum. Ipse enim (ut ait in præfatiunculâ L. 16.) quæ contexit in Historiâ, partim aliorum, quibus præfati temporis famulabatur memoria, relatione collegit, & rei veritatem, gestorum seriem, annorumq; numerum, quantum potuit, scripto mandavit: partim ipse fide conspexit oculatâ, partim eorum, qui rebus gestis præsentis interfuerunt, fidâ accepit relatione.

§. 5. Hæc de auspiciis, nunc ad incrementa Templariorum descendimus. Ea exigua erant primùm, & quasi fato fieret, novem illis congregatis Militibus novem annis nemo suum nomen profitebatur. Præterea nullum discrimen victûs & amictûs habebant, sed habitu seculari talibus utebantur vestimentis, qualia pro remediis animarum suarum populus largiebatur, ut inquit Tyrius. Cum igitur in Galliis Concilium Trecense indixisset Honorius II. Papa, proposita est in eodem rogatu Patriarchæ Hierosolymitani Templariorum conditio. Legationis vices ad Synodum dictam in se suscepit Bernardus, à quo postulatum est, ut novo Ordini formam vivendi præscriberet. Ac est inter ejus opera exhortatio quidem ad Milites Templi scripta, paulò ante citata, ut testantur Cent. Magdeb. in vitâ Bernardi Cent. 12. c. 10. p. 809. Regulæ tamen à se scriptæ nusquam facit mentionem. Cæterùm gratificatus Pontifex in Concilio petitis, regulas habitumque novum assignavit Templariis, album videlicet. Post hæc tempore Evgenii Papæ cruces rubeas vestimentis suis affixerunt, quibus promptitudinem pro Christo moriendi significarunt.

§. 6. Inter præcipuas vitæ regulas eminere sequentes, quas ex Jacobo de Vitriaco, & parænesi Bernardi ad Milites templi à Cent. Magd. Cent. XII. p. 393. allegatâ recensebimus. Primò omnium Patriarchæ Hierosolymitano decimas pendere, dein Magistri sui imperio subesse, sive in ocio, sive in armis essent, tenebantur. Ab hoc recipiendi in Ordinem seriò ad castitatem, voluntariam egestatem, & defensionem peregrinantibus ad loca sacra præstandam adigebantur. Castitatis specimina ut illustriora essent, conjugii usu prohibebantur. Paupertatis speciem præ se ferre ne-

re necessitas primum, post utilitas svadebat. Opes enim sibi Au-
tores ordinis promittere non poterant, cum viderent infelices
ejus successus. Ad hæc non proficuum erat, divitiis Magna-
tum invidiam excitare, quorum misericordiâ juvari volebant.
Quid? quod rerum copia excidium plerumq; magis, quàm salu-
tem accelerat; nam homines luxuriant rebus secundis, & pudor per
aurum solvitur, violatur atro integritas, pax occidit, fides perit,
lèges & ipsæ intercidunt. Præviderunt hæc sine dubio non ordinis
Templariorum modò, sed aliorum etiam ordinum Autores. Itaq;
Rhodiis s. Melitensibus Equitibus penuriæ studium his verbis com-
mendatur à Brabevtâ: Nos te recognoscimus esse servum paupe-
rum infirmorum. Et olim Equites Teutonicorum Marianorum
solemni hæc formulâ recipiebantur, quam habet Sebastianus Franck:
Wir sagen euch Wasser und Brod zu / und des genug / darzu eine ge-
ringe Kleidung euer lebenslang; Wird es besser / so habt ihrs auch /
mehr sind wir euch nicht schuldig. Simili, si non prorsus eadem
formulâ Novitios Templi milites initiatos esse, facilis conjectura
est, quandoquidem Teutonici professionem, regulas, & institutio-
nes omnes Templariorum tam in bello quàm pace exactissimè ob-
servarunt; ut perhibet Jacobus de Vitriaco.

§. 7. Receptis lege injungebatur mutua Concordia, ut
omnis multitudinis unum cor & una anima esset. Luxum, aleas,
Venationes, jocum & oia sectari nefas erat, ne qui extrinsecus viri
apparebant, intus mollitie effœminati dici possent. Inanibus ver-
borum strepitibus, aut insolenti jactantiæ, aut cachinno immode-
rato, aut iis, quæ honestati vim inferebant, indulgere neutiqvam
licebat. In bello nec timidè, nec tumidè, nec temerè quidqvam
gerere eos oportebat. Ad nutum & imperium Magistri sui non
non inordinate & confuse, sed cautè prudenterque castra move-
bant. Vexillum bipartitum ex albo & nigro, quod nominabant
Bauceant, prævium sequebantur, ut testarentur se hostibus atros
& atroces, amicis verò Christi candidos & benignos futuros esse.
Primi erant in progrediendo, in regrediendo postremi, nec fas erat
sine mandato Magistri pedem referre, aut in fugâ salutem quærere.
Capti à Barbaris solo Cingulo & cultello redimebantur. Ideò cum
Saladinus pro nepote suo à Christianis in vincula coniecto Magi-
strum

strum Templi captivum offerret, gravissimè hic contradixit, non esse moris militum Templi, caussatus, ut alio lytro, quam cultro cinguloque redimatur captivus; atq; adeò in carcere periit. Ne verò leges hæ minus ad pœnam, quàm ad obœdientiam obligarent, rigidæ in transgressores animadversiones constitutæ erant, sed quæ pro delictorum varietate variabant. Mitiùs puniendi mensâ herili excludebantur, atque in terrâ cibum capiebant, quò canes famelicos arcere non licebat. Pœnam indignam generosis animis rectè dixeris, communem cum Canibus mensam, cibum patinamq; habere. Alii ad tempus, aut si graviùs deliquissent, perpetuò ad vincula condemnabantur: Alii rubrâ cruce iterum pro sceleris atrocitate vel ad tempus, vel perpetuò privabantur. Alii irrevocabiliter ordine ejiciebantur, ne unius ovis morbidæ contagio totus grex inficeretur.

§. 8. Redacti hõc modo in Ordinem, legumque suarum observantissimi Templarii omnium applausûs, laudes affectûsque promerebant. Nomen, ait Jacobus de Vitriaco, honestatis Templariorum, & fama sanctitatis, quasi cella aromatica redolens suavitatem odoris, diffusa est per mundum universum, & impleta est domus sanctæ Ecclesiæ ex odore Ungventi, & memoria eorum in ore omnium fidelium quasi mellis dulcedinem sapiebat. D. Bernhardus, quasi præ stupore singulares eorum mores, pietatem, fortitudinemque capere non posset, quid, ait, dicendum, nisi à Domino factum est istud, & est mirabile in oculis nostris? Accessit statim Christianorum liberalitas, qui tam prodigè facultates suas in Templarios congesserunt, ut brevi ipsis Regibus ditiores fierent referente Matth. Paris. Oppida enim, pagos, & villas per universum orbem Christianum possidebant, ex quibus redditûs collectos pro defensione terræ sanctæ Magistro suo Hierosolymas mittebant. Insuper milites non tantùm gregarii, sed Duces professionis Templariorum participes futuri confluebant. Eorum stipendiis qui vivebant, Serventes dicebantur, qui omnes sanguinem, quem pro Christo voverant, masculè libabant. Speidelius ex Wigulei Hund. Geneal. Bavaricâ recensente Francisco Theatr. Curios. p. 752. tradit, fuisse olim Ritter ohne Müß, in electione Regis Romani præter merita sua creatos: At verò Templarii Equites ex nonnisi labore gloriã petebãt, & per

& per varios casus, variaque rerum discrimina in fastigium famæ suæ enitebantur. Illi quoties castra movebantur, agminum ductores & defensores præibant, insidias evertabant, hostes invadabant, urgebant reluctantes, succurrebant pressis, profligabant cædebantque adversos, aut si aliter ferebat fors, gloriosâ morte succumbebant ipsi. Illi urbes obsidebant, expugnabantque, & peragrando hostile solum multa suæ ditioni adjiciebant; nec fortiter minus semel parta tuebantur, magno Saracenorum damno. Nec facile quidquam Templariorum seculo gloriose gestum est à Christianis, in quo non singularia virtutis eorum vestigia eluxerint. Nobis verò ea sigillatim recensere integrum non est, cum ingens dicendorum cumulus adhuc supersit; Conferat, qui penitus omnia nôsse avet, Wilhelm. Tyrium Histor. L. 21. c. 22. 23. 26. Jacobum de Vitriaco L. 3. sub Annis D. 1217. 1218. 1219. Historiam item Hierosolymitanam Auctoris incerti, quæ est in Orient. Histor. T. 1. p. 1153. 1165. Facile est, ex honoribus æstimare merita, si illi diligentius expendantur. Templarii enim ob illustres & frequentissimas victorias Maccabæis similes habebantur, dicebaturque de iis, quod Deuter. 32. v. 30. legitur: Unus persequebatur mille, & duo decem millia, nec quot essent, sed ubi essent, quærebatur. Jacob de Vitriaco L. 1. c. 65. Alexander III. Papa in Concilio Lateranensi, vel quæ eam non diu post secuta est, sancivit, ut excommunicetur, qui Templariis vim intulerit. Hostibus verò suis adeò formidabiles erant, ut Saladinus ab iis plurimum damni infligi sibi passus fuerit, atque ideò, deleturus præcipuum Christiani exercitus robur, captivos omnes interfecit.

§. 9. Sed ut nihil in humanis rebus est stabile, omniaque fatis in pejus ruunt, & retrò sublapsa referuntur: ita Templarii etiam successu temporis inter serâ jocos & libidines admitterunt, mutati que ab avitâ virtute defecerunt. Scaturigo mali non obscure à Clarissimis Historicis indicatur, fuitque nimia opum affluentia, fœcunda luxûs & superbiæ mater. Acriter hoc nomine perstringit illos D. Bernhardus, inter alia multa hæc habens: Vos in oculorum gravamen fœmineo ritu comam nutritis

tritis, longis & profusis canisus propria vobis vestimenta ob-
volvitis, delicatas ac teneras manus amplis ac circumfluentibus
manicis sepelitis. Nec aliud inter Vos bella movet, litesque
fufcit, nisi aut irrationalis iracundiae motus, aut inanis gloriae
appetitus, aut terrenae qualiscunq; possessionis cupiditas. Usq;
adeo verum est, quod Bion eleganter ait apud Senecam: Non
est, quod putes omnibus divitias convenire, nihil est insolentius
divite novitio; apud hunc enim pecunia est in imperio,
apud Virum sapientem in servitute. Accipe vero, quae male
facta a Templariis reperiuntur. Querelam haud dubie primam
movet Patriarcha Hierosolymitanus, cujus obcedentiae non
modo se subtraxerunt, sed quod gravius est, cui decimas ex
debito offerendas pendere detrectarunt. Cumq; haec res ad cu-
riam Romanam deferretur, emercati auro ejus gratiam, facile
obtinuerunt, ne quid Patriarchae ab ea subsidii existeret. Pari
perfidiâ, ne redituum jacturam facerent, ignominiam con-
traxisse sibi dicuntur in obsidione Ptolemaidæ, in qua discordias
feminârunt inter Christianos, quibus optimorum Consiliorum
succensus sufflaminârunt. Quid non mortalia pectora cogit
auri sacra fames? Assisfinorum (populi in provincia Tyrensi,
quae Phoenicis dicitur, decem castella Templariorum ditionibus
contermina tunc temporis habentis) Praefectus, sive Senior
cum Sacri Codicis lectione alienior a Mahumedismo ad fidem
Christianam inclinaret, Virum prudentem ad Amalricum Re-
gem ablegabat, eiq; foedus & promittitudinem gentis suae reci-
piendi Christianorum fidem & baptismum offerebat. Erat au-
tem inter foederis momenta praecipuum, ut finitimi Templarii
duo millia aureorum, quae singulis annis ab Assisfinis, velut
tributum, exigebant, ex amore & nova fraternitate remitte-
rent. Rex aequitatem postulati pensitans annuebat, statuebatq;
duo illa aureorum millia Templariis ex aëario regio numerare,
ut facilius pacta inirent. Hi vero scelesto ausu foedus rumpe-
bant, Legatumq; regiâ autoritate ad suos reversurum, & nihil
tale metuentem perimebant. Tyrius L. 20. c. 31. 32. Cum Fri-
dericus Imperator pace factâ cum Sultano decennali, in Jorda-
nem,

nem, ubi Christus baptizatus est, loturus exspaciaretur, id-
ipsum Templarii, ut & Hospitalarii Sultano, ne capiendi Cæ-
sarem occasionem prætermitteret, significârunt. Sultanus verò
hominum perfidiâ offensus, & pacis servandæ studiosus, episto-
lam à Templariis proditoribus scriptam Cæsari legendam misit,
teste Matth. Paris. cit. Hottingero P. III. c. 13. S. II. de Mahum.
p. 506. Ita perfidiâ splendorem ordini suo acquirere volebant,
quibus veteris candoris parùm superesse videbatur, quiq; le-
gum immemores ex suo arbitrio vivebant. Graviter eos hoc
nomine objurgavit Saladinus, cum ad eum, Magistrum, aliosq;
præstantes sui ordinis Equites captivos magna vi pecuniæ ali-
quando redempturi venirent: Mala, dixit, malis addentes, &
ordinis vestri transgressiones transgressionibus accumulantes,
Magistros ac Fratres vestros captivos magno auri pondere cu-
pitis redimere, quos non nisi zonâ quâdam, vel capistro, secun-
dum ordinis vestri regulam novimus redimendos. Quò re-
sponso dato suffusos rubore Templarios torvo vultu adspexit,
atq; re infectâ discedere jusfit.

§. 10. Plura æquè gravia & horrenda flagitia recensent
Scriptores, quæ tamen nos consultò præteribimus, ut quæ fidem
vix merent. Quid? quod ea etiam quæ nos retulimus, non-
dum ab omnibus concessa sunt, sed à multis haud sublestæ fidei
Autoribus vel negantur, vel tacentur, vel in dubium vocantur.
Prætereà iniquum esset singulis imputare (distributivè) quæ
dicuntur de omnibus (collectivè) ideò, quia vel à plerisq;, vel
à Primatibus ordinis commissa sunt. Nec opinamur, Templa-
rios singulos & omnes usq; adeò à Majorum indole degenerâsse,
ut nihil prorsus laudabile ab iis gestum dici possit. Non præ-
sumemus hoc temerè de iis, qui eò tempore, quò ob ingentia
flagitia pessimè audiebant, nihilominus Pugiles Fidei appella-
bantur, ut videre est in Epistolâ Clementis V. Pontif. Max.
datâ Avenione X. Cal. Dec. 1310. ad Abbatem Cisterciens. Mo-
nast. Cabilonensis Dioc. His tamen insuper habitis, ab enume-
ratis Templariorum vitiis multi ansam arripuerunt, querelas

*dem domorum, usq; ad finem vite aluntor: neq;
ad seculum revertuntor; neq; professi ac sacris
ordinibus initiati matrimonia ineunto. Bona
omnia ejus extincti Ordinis, milites S. Joannis
Hierosolymitani in possessionem perpetuam acci-
piunto: Reges & Principes quicumq; nequicquam
ex eis usurpanto. Conf. Bzovius Annal. Ecclesiast. Tom.
XIV. ab Anno 1308. ad 1313. pag. 100. 195.*

§. 12. Publicata est, ut diximus, sententia hæc Anno. 1313.
quam executio duobus quasi annis antecessit. Nam ut constat ex
Bzovio A. C. 1311. d. 13. Octobr. omnes Templarii in Galliis, quasi
signo dato, comprehensi & tormentis objecti; Ordinis Magister,
Jacobus Mola Burgundus, qui Regis Philippi Filium ex sacro
fonte susceperat, aliique strenui Viri, vivi rogo impositi, & flam-
mis exusti, eodemque supplicio plurimi alii affecti: In Arrago-
niâ cum armis se defenderent, à Rege oppugnati, oppressi aut
capti sunt. Nec mitior pœna manebat eos, qui in Germaniâ
supererant. Clemens Papa enim Archi-Episcopo Moguntino
executionem demandaverat. Publicaturus igitur Archi-Epi-
scopus Pontificis decreta, Synodum Moguntiaë in domo capitu-
lari coëgit. Ibi in medium cœtum ingressus est Hugo Comes
Sylvestris (Waldgraff) cum XX. militibus, Ordinis habitu in-
dutus, quo arma occultabant. Comes Archi-Episcopum allo-
cutus dixit, audivisse se, Fratres suos in Synodo hac damnan-
dos, rogare autem nomine Collegii, ut appellare liceat ad fu-
turum Papam. Archi-Episcopus armatis resistere veritus est,
admisitque Templariorum appellationem, in quâ per calumniam
affingi sibi scelera, infontesque se damnari professi sunt. Conf.
Gesnerus L. 2. de Concil. p. 524. & Naucler. gener. 43. Absoluti
igitur crimine, ita tamen, ut nomina & leges mutarent, distri-
butis personis in alios ordines, bonis verò distractis, & ad alia
infumtis. Maxima tamen pars Philippo Regi Franciaë, Hospi-
taliis S. Joannis, & Teutonicis Marianis Equitibus cessit. In
Portu-

Portugalliâ novò Ordini militum Jesu Christi contra Saracenos
instituto, aliisque duobus ordinibus militaribus à Jacobo Rege
erectis, quorum alter Montefia, alter Gregorio sacer erat, Tem-
plariorum opes destinatae sunt. Bzovius A. C. 1317. Sect. 22. Bo-
sius in Hist. mil. Hierof. Calvifius A. C. 1319. Hotting. Hist. Ec-
cles. P. III. p. 750.

§. 13. In forum nunc eamus, & jurene, an injuriâ crude-
lem hanc persecutionem tulerint Templarii, disquiramus.
Quidquid Cassanæus in Catalog. gloriae mundi P. 9. obs. 5. cit.
Camer. Medit. Hist. Cent. 3. c. 90. p. 340. dicat, nos tamen sta-
mus à damnatorum partibus, & Papam, Reges, Patres, Judi-
cesque omnes iniquitatis reos facimus. Aliter sanè haud possu-
mus, cum pensitamus, pleraq; scelera conficta fuisse, quæ Tem-
plariis objecta sunt in Concilio, & Papam gloriae & desiderio
Regis Franciæ magis, quàm justitiæ litasse. Hic enim partim
odio erga Jacobum Magistrum, partim cupidine in bona Tem-
plariorum involandi accensus, hæreseos & Apostasiæ scelera
Templariis imputavit, quæ ipsi nunquam perpetrârunt. Agno-
scunt hoc illi etiam, qui prolixissimi sunt in recensendis Templa-
riorum flagitiis, Tholosanus Syntagm. Juris Univ. L. 15. c. 3.
Jacob. Meierus L. II. Hist. Flandr. Gvilielm. Paradinus in Chron.
Sabaud. L. 2. c. 16. Claud. Ptolomæi l. 4. Epistolarum Italicè scripta-
rarum ex versione Camer. l. c. p. 338. Agnoverunt hoc plerique,
quos Templariorum innocentia ad eam sympathiam movit, ut
ossa injustè supplicio affectorum studiosè asservârint, & eos pro
martyribus habuerint. vid. Gesnerus & Hottingerus ll. cc. ex
Naucler. Gen. 44. p. 244. Et quid opus est verbis, ubi rerum
testimonia adsunt? Habet idem Nauclerus, Templarios signum
innocentiæ suæ in Synodo Moguntinâ dedisse, dum pallia sua
candida crucis signo notata flammis injecerunt, quæ tamen ab
ignis injuriâ integra conservata sunt. Imò ipse Papa in edicto
6. Non. Maji Anno 1312. promulgato fatetur, se per definiti-
vam sententiam, per processus & inquisitiones de jure non con-
demnasse Templarios, sed per viam provisionis, seu Ordinatio-
nis

Q4
11
1814

nis Apostolicæ. Satis pro imperio: sic volo, sic jubeo, stet pro
ratione voluntas. Irritum est, quod Seneca in Medeâ ait: Qui
statuit aliquid parte inauditâ alterâ, æquum licet statuerit, haud
æquum. Rex etiam ut forex suo se indicio prodidit, quæ pietas
eum ad accusandos Templarios stimulaverit. Insuper enim ha-
bito decreto Concilii, quo Reges à Templariorum opibus arcen-
tur, spretoque suo promisso, quo possessiones Templariorum in
Galliis Ecclesiæ Romanæ contulit, tamen omnia bona cæsorum
fisco suo adjudicavit. Nec obstat, falsos esse plerosque se, fra-
tresque ordinis patrâsse dicta scelera: Fassi enim sunt sub exqui-
sitissimis tormentorum doloribus, quæ postea, ubi ad sanam
mentem venêre, revocârunt. Ita enim Magister Jacobus ad rogam
& extremum supplicium tractus dixit: Ego nunc supremis re-
bus meis, cum locum mendaciô dari nefas sit, ex animo, veredq;
fateor, me ingens in me, meosque scelus commississe, ultimaq;
supplicia cum summo cruciatu promeritum, qui in gratiam,
quorum minimè decuit, dulcedineque vitæ flagitia impia scele-
raque ad tormenta e mentitus sum, in ordinem meum de reli-
gione Christianâ optimè meritum. Nec mihi nunc vitâ opus
est precariâ & novo super vetus mendacio retentâ. Sed frustra
fuerunt omnes gemitûs, omnes confessiones, ubi in tribunali
jus dixit Injustitia, & regias aures obstruxit intempestivus Zelus.
Hodiè quidem intrepidè dicimus, quod suo tempore suspicatus
est Papirius Massonus, Regem illum impium, Pontificem incle-
mentem fuisse: sed tunc, quando maximè opus fuit,
nemo ausus est dicere:

SANCTE PATER, PAPA, QUID FACIS?

1077

110

